

Sygn. akt XU 2116)13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Katowicach X Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Torbus
Protokolant:	Małgorzata Sujka

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013 roku w Katowicach

sprawy A. J. (J.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 26 kwietnia 2013 roku znak (...) i z dnia 14 czerwca 2013 roku znak (...)

Oddała odwołania.

SSO Beata Torbus

/Przewodniczący/

Sygn. akt XU 2116)13

UZASADNIENIE

Ubezpieczony A. J. wniósł odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z 26 kwietnia 2013r. i z 14 czerwca 2013r. o odmowie przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony domagał się zaliczenia mu do okresu pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia: od 2 listopada 1977r. do 12 lutego 1978r. w Fabryce (...) w P. jako palacz kotłowy, od 13 lutego 1978r. do 27 września 1984r. w Zakładzie Karnym w S. na stanowisku szwacza oraz przy obróbce aluminium, które to prace wykonywane były w zakładzie pracy oraz warsztatach szkolnych znajdujących się na terenie Zakładu Karnego w S., od 19 października 1984r. do 7 grudnia 1987r. podczas odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym nr 1 w S., gdzie wykonywał pracę polegającą na rozkroju skór wierzchniowych, obsłudze urządzeń do wykrawania w przemyśle skórzanym w Przedsiębiorstwie (...) w S. oraz od 26 stycznia 1988r. do 31 grudnia 1998r. w Hucie (...) na stanowisku operatora. Ubezpieczony podniósł, iż posiada 15 - letni staż pracy w warunkach szczególnych (k. 3-5 akt XU 2116)13 i k.3-5 akt dołączonych XU 2616)13).

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań wskazując, iż ubezpieczony wykazał okres zatrudnienia w warunkach szczególnych wynoszący 9 lat, 11 miesięcy i 16 dni zamiast wymaganych 15 lat. Wyjaśnił, iż na poczet udokumentowanego stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczył ubezpieczonemu okres zatrudnienia w Fabryce (...) w P. od 2 listopada 1977r. do 12 lutego 1978r. na stanowisku palacza kotłowego oraz okres zatrudnienia w Hucie (...) w K. od 26 stycznia 1988r. do 21 lipca 1991r., od 10 sierpnia 1991r. do 4 października 1992r., od 1 listopada 1992r. do 8 listopada 1992r. i od 15 listopada 1992r. do 31 grudnia 1998r. (z wyłączeniem okresów niezdolności do pracy) na stanowisku operatora urządzeń. Organ rentowy wyjaśnił, iż nie uwzględnił ubezpieczonemu do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Zakładzie Karnym w S. od 13 lutego 1978r. do 27 września 1984r., ponieważ ubezpieczony nie wykazał na jakiej podstawie praca była wykonywana oraz, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a ponadto z powodu braku świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Ponadto nie zaliczył ubezpieczonemu do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych okresu od 19 października 1984r. do 7 grudnia 1987r. w Przedsiębiorstwie (...) w S., gdyż świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych zostało wystawione przez Zakład Karny nr 1 w S. a nie przez Przedsiębiorstwo (...) w S. (k. 6-7 akt XU 2116)13 i k.7 akt dołączonych XU 2616)13).

Sprawy ubezpieczonego na mocy art. 219 k.p.c. połączono celem ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony A. J. urodził się w dniu (...) (k. 1 a.e.).

Ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu :

- w okresie od 2 listopada 1977r. do 23 lutego 1978r. w Fabryce (...) w P. na stanowisku palacza kotłowego,

- w okresie od 26 stycznia 1988r. do 30 września 2001r. w Hucie (...) na stanowisku operatora urządzeń do wykańczania wyrobów, przy czym korzystał z urlopu bezpłatnego od 22 lipca do 9 sierpnia 1991r., od 5 do 31 października 1992r., od 9 do 14 listopada 1992r. Po 14 listopada 1991r. pobierał wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy i zasiłek chorobowy od 21 września do 2 października 1992r., od 6 stycznia do 9 marca 1993r., od 17 czerwca do 31 lipca 1993r., od 28 października do 24 listopada 1993r., od 5 stycznia do 6 lutego 1994r., od 30 maja do 27 czerwca 1994r., od 23 września do 10 października 1994r., od 16 grudnia 1994r. do 16 stycznia 1995r., od 13 kwietnia do 8 maja 1995r., od 23 sierpnia do 28 sierpnia 1995r., od 18 października do 6 listopada 1995r., od 9 listopada do 18 listopada 1995r., od 21 lutego do 18 marca 1996r., od 9 do 15 kwietnia 1996r., od 13 do 21 sierpnia 1996r., od 28 października do 13 listopada 1996r., od 7 do 26 lutego 1997r., od 21 do 29 sierpnia 1997r.

Organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu do pracy w warunkach szczególnych okres 9 lat 11 miesięcy 16 dni tj. zatrudnienia w Fabryce (...) od 2 listopada 1977r. do 12 lutego 1978r. i w Hucie (...) od 26 stycznia 1988r. do 31 grudnia 1998r. z wyłączeniem okresu korzystania z urlopu bezpłatnego i pobierania po 14 listopada 1991r. wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy i zasiłku chorobowego.

(świadectwa pracy, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych k. 41,47,49 cz.I a.e., karta zasiłkowa k. 87cz.I a.e., karta przebiegu zatrudnienia k. 11 cz.II a.e.).

Ubezpieczony w okresie od 23 listopada 1977r. był tymczasowo aresztowany, a następnie odbywał karę pobawienia wolności do 8 grudnia 1987r. W tym czasie wykonywał pracę w pełnym wymiarze czasu pracy :

- od 13 lutego 1978r. do 27 września 1984r. w Przedsiębiorstwie (...) w S. jako szwacz maszynowy i w Gospodarstwie (...) przy Zakładzie Karnym w S. na stanowisku obróbki ręcznej w czasie osadzenia w Zakładzie Karnym w S.

- od 19 października 1984r. do 7 grudnia 1987r. w Przedsiębiorstwie (...) w S. przy rozkroju skór wierzchniowych i obsłudze urządzeń do wykrawania w przemyśle skórzanym w okresie osadzenia w Zakładzie Karnym Nr 1 w S. .

Do pracy w okresie odbywania kary pozbawienia wolności ubezpieczony został skierowany przez Komisję Penitencjarną, która ustalała ubezpieczonemu wysokość wynagrodzenia. Ubezpieczony w okresie zatrudnienia korzystał w ciągu roku z płatnego 7dniowego wycieczki od 13 do 20 sierpnia 1979r., od 18 do 25 września 1980r., od 24 do 31 sierpnia 1981r., od 1 do 8 czerwca 1992r., od 15 do 22 kwietnia 1983r., od 13 do 20 lutego 1984r., od 20 do 27 czerwca 1985r., od 23 do 30 lipca 1986r., od 11 do 19 czerwca 1987r.

(akta ewidencyjne tymczasowo aresztowanego i skazanego).

Zakład Karny nr 1 w S. w dniu 10 lipca 2001r. wydał ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wskazując, iż podczas odbywania kary pozbawienia wolności ubezpieczony wykonywał pracę w Przedsiębiorstwie (...) w S. w okresie od 19 października 1984r. do 7 grudnia 1987r. przy rozkroju skór wierzchniowych, obsłudze urządzeń do wykrawania w przemyśle skórzanym zgodnie z wykazem A, dział VII, poz. 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. (k. 45 a.e.).

W piśmie z dnia 30 sierpnia 2012r. Zakład Karny w S. poinformował, iż z dokumentacji archiwalnej dostępnej w ZK w S. wynika, że w okresie od stycznia 1982r. do kwietnia 1984r. ubezpieczony był zatrudniony w Gospodarstwie (...) 09 przy Zakładzie Karnym w S., a w okresie od maja 1984r. do września 1984r. w Przedsiębiorstwie (...) przy Zakładzie Karnym w S.. Wskazał, iż w zakładowym archiwum znajdują się jedynie listy płac zatrudnionych osadzonych od stycznia 1982r. Wcześniejsze listy płac po okresie archiwizacji zostały wybrakowane. Poinformował nadto, iż ubezpieczony wyszedł na wolność po odbyciu kary pozbawienia wolności z Zakładu Karnego nr 1 w S. (k. 21 a.s.).

Na podstawie karty kwalifikacyjnej oraz oświadczenia o przeszkoleniu bhp znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego wskazano, iż w Przedsiębiorstwie (...) przy Zakładzie Karnym w S. pracował on w zawodzie szwacza maszynowego, natomiast w Gospodarstwie (...) 09 przy Zakładzie Karnym w S. pracował na stanowisku obróbka mechaniczna. Świadczą o tym również druki udzielania płatnego wycieczki (pismo z dnia 15 października Zakładu Karnego nr 1 w S. – k. 43 a.s.)

W piśmie z dnia 25 września 2013r. Zakład Karny nr 1 w S. poinformował, iż zgodnie z zaświadczeniem nr 585/32 z dnia 19 listopada 1984r. znajdującego się w jego aktach osobowych ubezpieczony A. J. został zarezerwowany w zawodzie obuwnik montażysta. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w wykazie A Dziale VII, poz. 14 prace związane ze szlifowaniem, klejeniem wykończaniem wyrobów przemysłu skózanego to prace w szczególnych warunkach. W trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym nr 1 w S. ubezpieczony wykonywał pracę w Przedsiębiorstwie (...) (obecnie P. Przedsiębiorstwo Państwowe) w okresie od 19 października 1984r. do 7 grudnia 1987r. **na podstawie administracyjnego skierowania do zatrudnienia.** Przedsiębiorstwo to wypłacało dodatkowe wynagrodzenie za pracę w warunkach szkodliwych (uciążliwych) dla zdrowia i na tej podstawie zakład karny wystawił ubezpieczonemu świadectwo pracy w warunkach szczególnych z dnia 10 lipca 2001r. Wskazał, iż po dacie wystawienia tego świadectwa Sąd Najwyższy w orzecznictwie sprecyzował, iż przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. mają zastosowanie tylko i wyłącznie w stosunku do osób będących pracownikami, w rozumieniu Kodeksu Pracy tj. zatrudnione na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania, spółdzielczej umowy o pracę. Tymczasem ubezpieczony nie był pracownikiem w rozumieniu k.p., świadczył pracę na podstawie administracyjnego skierowania do zatrudnienia (k. 33-34 a.s.).

Po raz pierwszy ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o emeryturę 16 kwietnia 2007r. Organ rentowy decyzją z dnia 30 kwietnia 2007r. odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury. Odwołanie ubezpieczonego od tej decyzji oddalił tut. Sąd prawomocnym wyrokiem z dnia 5 grudnia 2007r. w sprawie sygn.akt XU 1590)07(k. 1, 63 cz.I a.e., akta tut. Sądu XU 1590)07).

Ubezpieczony ukończył 60 lat w dniu 18 maja 2013r., nie jest członkiem OFE. Kolejno w dniach 19 kwietnia 2013r. oraz 7 czerwca 2013r. wystąpił do organu rentowego z wnioskami o emeryturę. Ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. udokumentował 26 lat, 5 miesięcy i 20 dni okresów składkowych i okresów nieskładkowych.(k. 1 a.e., okoliczność przyznana przez organ rentowy k. 6-7a.s.).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 ustawy, jeżeli w dniu jej wejścia w życie tj. 1 stycznia 1999r. osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy emerytalnej – wynoszący 25 lat dla mężczyzn.

Emerytura na powyższych zasadach przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa(ust. 2 art. 184 ustawy emerytalnej).

Z mocy art. 32 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, do którego odwołuje się przepis art. 184 ust. 1 ustawy, ubezpieczonym będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 powoływanej ustawy. Dla celów ustalenia uprawnień do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w warunkach szczególnych za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

W myśl art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej obniżony wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Do przepisów tych należy zaliczyć rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Na zasadzie § 2 ust. 1 owego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Z mocy § 4 ust. 1 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Regulacja dotycząca przyznawania prawa do wcześniejszej emerytury przesądza, iż za

pracę w warunkach szczególnych może być uznane jedynie zatrudnienie na podstawie stosunku pracy.

Ubezpieczony w niniejszej sprawie domagał się zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w czasie odbywania kary pobawienia wolności od 13 lutego 1978r. do 27 września 1984r. i od 19 października 1984r. do 7 grudnia 1987r. Jak tymczasem wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego w tym czasie ubezpieczony odbywał karę pozbawienia wolności i był zatrudniony na podstawie administracyjnego skierowania do pracy. Nie był to więc stosunek pracy, a stosunek zatrudnienia o charakterze penalnoprawnym. Praca ubezpieczonego odbywała się nie na podstawie umowy o pracę zawartej z zakładem pracy, w którym świadczył pracę, a ukierunkowana była na cele resocjalizacyjne.

Kwestia ta unormowana została w ustawie z dnia 19 kwietnia 1969r. Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. Nr 13, poz. 98 ze zm.), zwanym dalej k.k.w. Przepis art. 49 k.k.w. obowiązujący w okresie spornym stanowił w :

§ 1. Zatrudnienie skazanego ma na celu wdrożenie go do pracy i nauczanie zawodu dla przygotowania do uczciwego życia na wolności, a także zachowanie i rozwój sił fizycznych oraz umysłowych.

§ 2. Czas pracy skazanego odpowiada ogólnie przyjętemu czasowi pracy.

§ 3. Należność skazanego za pracę ustala się według stawek obowiązujących w jednostkach gospodarki społecznej tej dziedziny produkcji lub usług, w której skazany jest zatrudniony.

Z mocy przepisów ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), zwanej dalej ustawą systemową, osoby wykonujące odpłatnie pracę, na podstawie skierowania do pracy, w czasie odbywania kary pozbawienia wolności podlegają obowiązkowi ubezpieczeń społecznych na innej podstawie prawnej (art. 6 ust. 1 pkt 8) niż osoby będące pracownikami (art. 6 ust. 1 pkt 1).

W rozumieniu przepisów ustawy systemowej, za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a (art. 8 ust. 1). Na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy systemowej, jeżeli pracownik spełnia kryteria określone dla osób współpracujących, o których mowa w ust. 11 - dla celów ubezpieczeń społecznych jest traktowany jako osoba współpracująca. Za pracownika w rozumieniu ustawy systemowej, uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy (art. 8 ust. 2a).

Bezspornym w niniejsze sprawie było, że ubezpieczony nie zawierał umowy o pracę z podmiotem, na rzecz którego wykonywał pracę w czasie odbywania kary pozbawienia wolności.

Skoro podstawą prawną zatrudnienia skazanego, jest skierowanie do pracy na podstawie umowy łączącej dyrektora zakładu karnego z podmiotem zatrudniającym, to skazanego nie łączy z tym ostatnim żaden stosunek prawny, ale wyłącznie stosunek publicznoprawny z administracją zakładu karnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2013 r., II PK 192/12, M.P.Pr. 2013/7)372-374).

Fakt, iż ubezpieczony pracował na podstawie skierowania do pracy potwierdza także i to, że w każdym roku pracy korzystał z 7-dniowego płatnego wypoczynku, który udzielany mu był na podstawie obowiązującego wówczas art. 51. § 1 k.k.w.

Nie można zatem zaliczyć ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu wykonywania przez niego pracy w okresie odbywania kary pozbawienia wolności na podstawie skierowania przez Komisję Penitencjarną Zakładu Karnego.

Jak bowiem jednoznacznie wynika z treści przywołanego wyżej art. 32 ust 1 ustawy emerytalnej i § 4 rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983r., wcześniejsza emerytura przysługuje tylko z tytułu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w charakterze pracownika. Tymczasem w myśl art. 2 k.p. pracownikiem jest osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę.

Umowa o pracę to nawiązanie stosunku pracy, w którym pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Stosunek ten jest stosunkiem zobowiązaniowym prawa pracy zachodzącym między dwiema stronami, z których każda jest wobec drugiej uprawniona i zarazem obowiązana do określonego świadczenia. Umowę o pracę zawiera się na czas nieokreślony, na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy (zob. art. 22 i 25 k.p.).

Gdy podstawą zatrudnienia skazanego jest skierowanie do pracy, mamy trzy podmioty: skazanego, administrację zakładu karnego i pracodawcę. Skazany pozostaje w stosunku prawnym z administracją zakładu, administracja - z pracodawcą (administracja kieruje do pracy, ustala jej warunki, nadzoruje itp.). W razie skierowania do pracy świadczenie pracy nie jest efektem obowiązku przyjętego przez skazanego dobrowolnie, lecz wynika z faktu skierowania przez administrację zakładu karnego. W konsekwencji skazany świadczy pracę nie w ramach zobowiązaniowego stosunku prawnego, lecz w ramach stosunku publicznoprawnego, jaki powstaje na skutek orzeczenia wobec niego kary pozbawienia wolności i który wiąże skazanego przez czas jej odbywania z państwem, reprezentowanym przez administrację zakładu karnego

Orzecznictwo sądowe w kwestii wykładni art. 32 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej odnośnie tego, że emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 ustawy emerytalnej **przysługuje tylko ubezpieczonym będącym pracownikami**, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jest utrwalone.

Pojęcia pracownik, stosunek pracy czy zatrudnienie nie mogą być interpretowane na użytek prawa ubezpieczeń społecznych inaczej niż interpretuje je akt prawny określający prawa i obowiązki pracowników i pracodawców, tj. Kodeks pracy (vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.05.2012r., (...) 99)11, Lex 1227193).

W wyroku z dnia 29 czerwca 2005r., (...) 300)4 (OSNP 200605-6)94) oraz z dnia 21 stycznia 2010r., (...) 162)09, Sąd Najwyższy stwierdził, że przedstawione w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach ograniczenie prawa do wcześniejszej emerytury jedynie do wypadków świadczenia pracy w charakterze pracownika nie jest niezgodne z konstytucyjną zasadą równego traktowania (art. 32 Konstytucji RP).

Stosunek pracy i praca świadczona w jego ramach uzasadniają szczególne uregulowanie sytuacji osób (pracowników), które ją świadczą i ograniczenia prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na wykonywanie zatrudnienia tylko w tym charakterze - pracownika. Status pracownika (stosunek pracy) stanowi cechę relewantną, która daje podstawę wyodrębnienia określonej grupy osób (właśnie pracowników) i usprawiedliwia inne ich traktowanie w regulacjach prawa pracy aniżeli osób, które statusu takiego nie mają, choć mogą również wykonywać pracę w ramach określonego stosunku prawnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10.04.2013r., (...)12, Lex 1313295).

W tym miejscu wskazać należy, że organ rentowy bezzasadnie odliczył ubezpieczonemu okres pobierania po 14 listopada 1991r. wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy i zasiłku chorobowego. Ten okres nie podlega bowiem odliczeniu z okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Wykazanie bowiem w dniu 1 stycznia 1999r. określonego w art. 184 ustawy emerytalnej, okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1 a pkt 1 ustawy emerytalnej, obowiązujących po dniu 1 lipca 2004r. (vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.04.2010r., (...) 313)09, Lex 604213, z dnia 18.05.2012r., (...) 99)11, Lex 1227193, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9.03.2012r., (...) 367)11, Lex 1215125). Takie stanowisko zajął też Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 29 listopada 2011r., IIAUa 645)11. Okoliczność ta jednak pozostaje bez wpływu na prawo do wcześniejszej emerytury ubezpieczonego. Uwzględniając bowiem ten okres do pracy w warunkach szczególnych ubezpieczony wykazał jedynie 11 lat i 27 dni takiej pracy.

Stosownie zaś do treści art. 100 ustawy emerytalnej, prawo do emerytury powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Cechą charakterystyczną postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest to, że w każdym wypadku zakres rozpoznania i orzekania Sądu rozpoznającego odwołanie od decyzji organu rentowego jest wyznaczany właśnie treścią owej decyzji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13.05.1999r., (...) 52)99, OSNAPiUS 2000)15)601).

Zakres przedmiotowej decyzji w rozpoznawanej sprawie był wyznaczony przepisami art. 184 w zw. z art. 32 oraz art. 100 ustawy emerytalnej, a decyzja organu rentowego, stwierdzała, czy na podstawie tych przepisów, powstało prawo ubezpieczonego do emerytury.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 marca 2013r., (...)12, Lex 1305950, przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają charakter norm bezwzględnie obowiązujących, co powoduje, iż określona w ustawie z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych instytucja emerytury w obniżonym wieku emerytalnym musi podlegać ścisłej wykładni.

Mając powyższe na względzie na mocy powołanych przepisów i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie ubezpieczonego należało oddalić jako bezzasadne.

SSO Beata Torbus

Zarządzenie :

- 1) odnotować,
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. ubezpieczonego adw. I. K.,
- 3) kal. 14 dni od wykonania lub z wpływem

K., dnia 30 grudnia 2013r. SSO B. T.